

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави,
багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

www.cun.org.ua

13–20 червня 2013 року № 24–25 (499–500)

НАША СЛАВА НЕ ВМРЕ, НЕ ПОЛЯЖЕ

Хто не шанує свого минулого, той не гідний свого майбутнього... Слова, що стали афоризмом. Українці вживають їх часто: і коли згадують про героїку "славних пращів великих", і коли докоряють за безпам'ятство "правнукам поганам". І як прокляття роду звучить слово "манкурт" – продукт комуно-радянської системи, яка породила звиродніле створіння – істоту в людській подобі, але без пам'яті, без роду-племени, без душі. Та як би ми не нарікали сьогодні на втрату значною частиною суспільства духовних цінностей і високих ідеалів, у переважній більшості своїй українці – народ патріотичний. І якщо хтось збився на манівці і правильний шлях земляки не підкажуть йому вчасно, – сумління загризе відступника й у страшних муках прийде до нього запізніле каяття в останню хвилину земного життя.

В українській нації – велика історія. "У нас воля виростала!" – найпереконливіший Шевченків аргумент виняткової місії України в історії цивілізації. Поволі, долаючи тяжкий спадок підневільності, стаємо гідними національної слави – історії – не словесною бравадою, а дієвим патріотизмом. Незабаром, віримо, до нього долучаться мільйони українців і наш патріотизм стане Чином усієї Нації. До цього йдемо! Так, цієї неділі, 16 червня, в Боярці, відбудеться відкриття Меморіалу,

панахида і освячення хрестів на відновлених могилах воїнів Армії УНР. Розшукали їхні поховання, відновили могили, встановили імена полеглих – "славних пращів великих" – славні правнуки. За що їм хва-

ла і честь. Адже завдяки такому Чину наша слава не вмре, не поляже.

Продовження теми на 5-й стор.

ПОЗИЦІЯ ЛЬВІВЩИНА – ПРОТИ РОЗПАЛЮВАННЯ ВОРОЖНЕЧІ

Асоціація громадських організацій Львівщини поширила заяву, в якій вона просить не розпалювати ворожнечу між українським і польським народами.

"Історія польсько-українських стосунків має складні, інколи драматичні, періоди, які в кінцевому рахунку призводили до трагічних наслідків для обох народів, і з яких користали інші, – зазначено в заяві. – Після відновлення Української держави, наприкінці ХХ століття, українці і поляки зробили мудрі висновки з минулого. Устами своїх президентів, релігійних діячів взаємно попросили вибачення і простили один одного за минуле".

Та ці добросусідські відносини, що вже почали давати гарні плоди, не вписувались у чийсь імперіалістичні плани, нас, як це вже не раз було, знову почали нацьковувати один на одного, вважає Асоціація громадських організацій Львівщини і наголошує:

"Напередодні підписання Україною угоди про Асоціацію з Євросоюзом окремі польські псевдовчені, а за ними і де-

які політики, спираючись на фальшиві факти і відверті наклепи, розпалюють антиукраїнську істерію, звинувачуючи українців у геноциді проти поляків.

До цієї кампанії синхронно з українського боку приєднується команда відомого українофоба, активного лобіста інтересів північного сусіда В.Колісниченка, а також розгортається так званий "антифашистський" рух оскажених українофобів та прихильників Митного союзу.

До них дивним чином долучаються деякі галицькі лжепатріоти, які перекладають і популяризують в Україні ці антиукраїнські опуси, засновані здебільшого на недостовірних фактах і бездоказових твердженнях. За усім цим виразно простежується рука єдиного ляльководи. Свідомо чи несвідомо такі "дослідники" та "інтелектуали" об'єктивно виступають ворогами не тільки українського, а й польського народів.

Дивує й обурює їхнє патологічне намагання сіяти ворожнечу, провокувати нове протистояння, щоби знову лилася

українська і польська кров на догоду ненаситним вампірам з Півночі.

Громадськість Львівщини різко засуджує будь-які спроби посварити наші народи і закликає польських побратимів не піддаватися на ворожі провокації. Не можна жити минулим. Треба разом, у злагоді, будувати спільний європейський дім, у якому будемо жити ми і наші нащадки. Тож акцентуймо увагу на тому, що нас об'єднує, а не на тому, що роз'єднує".

Заяву підписали:

Конгрес української інтелігенції Львівщини, Львівське регіональне суспільно-культурне товариство "Надсяння", Львівське крайове Братство ОУН-УПА, Львівське обласне Товариство політ'язнів і репресованих, Львівська обласна організація Спілки офіцерів України, Львівська організація Національної спілки письменників України, Львівське обласне відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів, Ліга творчої інтелігенції Львівщини, Львівське відділення Союзу українців, Львівська обласна організація Спілки політ'язнів України, Суспільно-культурне товариство "Любачівщина", Львівська обласна організація "Лемківщина", Львівське обласне суспільно-культурне товариство "Холмщина", Львівська крайова організація Асоціації українських правників, Львівське міське Товариство "Тернопільщина", Асоціація видавців та книгорозповсюджувачів Львівщини.

МНОГАЯ ЛІТА!

Леопольдові Яценку – 85

5 червня відбувся урочистий вечір до 85-ліття з дня народження легендарного керівника хору "Гомін" Леопольда Івановича Яценка.

Коли ювіляр увійшов, гості в переповненій залі зустріли його стоячи й аплодуючи.

Урочисте дійство розпочалося виступом хору "Гомін" під диригуванням пана Леопольда. Після чого гості почали вітати ювіляра. Своєю пісню привітав Леопольда Яценка народний артист України Олександр Василенко. Також ювіляра вітали: від Департаменту культури КМДА Галина Степаненко, від Спілки офіцерів України голова Євген Лупаков, від КНУ ім. Т. Шевченка дівочий хор "Роксоланія", від об'єднаного "Руху" заступник голови Володимир Шовкошитний, а також ветерани й колишні учасники хору "Гомін", земляки ювіляра з Чернігівського земляцтва та багато творчих колективів, які потішили глядачів своїми виступами.

Дружина Леопольда Яценка Лідія Орел заклікала присутніх стати на захист Національного музею народної архітектури та побуту "Пирогово", який захопили "регіонали" і перетворюють духовний осередок українства на шароварну бізнес-структуру.

Від імені Голови Конгресу Українських Націоналістів Степана Брацюня та всього членства партії привітав легендарного керівника хору "Гомін" заступник голови КУН Юрій Шепетюк. Він наголосив, що без хору "Гомін" та його незмінного керівника важко уявити заходи національно-патріотичних сил столиці, пісні хору надихають патріотів на боротьбу за Україну. Юрій Шепетюк зачитав привітання ювіляра від Конгресу і подарував книгу "Слава Стецько. Славна донька українського народу". Теплі слова панові Леопольду сказала від Київської міської організації Конгресу Ірина Соколовська.

Дійство закінчилося спільним виконанням славня для ювіляра "Многая літа", який стоячи виконали гості урочистого вечора разом із хором "Гомін".

Продовження теми на 11-й стор.

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2013 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2013 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: на 1 місяць – 7,01 грн., на 3 місяці – 21,03 грн., на 6 місяців – 42,06 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

УКРАЇНСЬКІ ЛИЦАРІ

"СПІВАЙМО РАЗОМ!.."

З історії та життєвої філософії хору "Гомін"

Катерина МИЩЕНКО

Леопольда Івановича ЯЩЕНКА сьогодні добре знають і в столиці, і в далеких куточках України, і за кордоном. Його складна доля, непересічний талант композитора, любов до народної пісні і безмежна доброзичливість до людей вилилися в унікальне явище сучасної української культури – етнографічний хор "Гомін", або, як його частіше називають кияни, "хор Ященка". І для багатьох сьогодні Ященко вже невіддільний від "Гомону", повсякденними клопотами якого він живе ось уже понад сорок років.

Ясна річ, так було не завжди. Було дитинство в Києві – поранене, бо дуже рано втратив матір; була німецька окупація і передчасна смерть батька; було багато нелегких доріг-стежок, по яких хлопцеві, а згодом юнакові довелося пройти разом з тіткою Галиною, батьковою сестрою, яка замінила йому всю родину. Але вроджений оптимізм, різнобічні обдарування і щаслива зірка допомагали долати труднощі. І сьогодні, згадуючи повоєнні роки, коли доводилося мандрувати по селах і за гірку людську копійку малювати з фотокарток портрети загиблих на війні, Леопольд Іванович каже, що саме ті мандрівки заронили в душу міського хлопця здивування і любов до села з його правдивим життям, проникливими піснями і тією глибиною, яка незримо відчувалася за кожним виспіваним словом...

Вступивши після школи до політехнічного інституту, молодий Ященко продовжував шукати себе на мистецьких теренах: хотіло бути і співаком, і художником, і композитором... Два місяці навчався в художньо-промисловому училищі. Але вирішило його долю відвідання Київського музичного училища, куди талановитого хлопця зарахували серед навчального року – на факультет хорового диригування.

В училищі фахову дисципліну викладав Павло Муравський. Згодом, у консерваторії, на історико-теоретичному факультеті, Леопольдові Ященку поталанило вчитися ще й у таких відомих нині композиторів і педагогів, як Пилип Омелянович Козицький (історія музики і фольклористика), Онисія Яківна Шреєр-Ткаченко (фольклористика) і Лев Михайлович Ревуцький (композиція)...

"Перед вступом до консерваторії я вперше побував у фольклористичній експедиції, – згадує Леопольд Іванович. – Поїхати в село і послухати пісень – це було щастя, і коли я почув, що є такий Інститут фольклору та етнографії, то зразу зрозумів, що це – моє. І щоліта на канікулах виїжджали й записували..."

Ті мандрівки лишили по собі багато спогадів. Без магнітофонів, без жодної техніки – тільки з блокнотом і олівцем у руках доводилося записувати шедеври народного генія. А пісня ж у селі на вигоні ллється вільно і зовсім не хоче зважати на "книжника", якому треба встигнути відчуті й зафіксувати на нотному папері всі її звороти і нюанси, що частогусто не підпорядковуються жодним музичним канонам...

І незабутніми були враження від людей. "Отак сів одного разу під тином – перепочити і з'їсти окраець хліба – а з хати вийшла дівчина, і глечик молока виносить. Вип'єш, каже, то поставиш у снігах, – і пішла на роботу... Хто я їм? Чужий, незнайомий хлопець. Хата незамкнена, і бідність така у ній, але чисто. А те молоко, може, було єдине, що вони мали..."

З 1951 року Інститут вже мав на озброєнні два магнітофони "Дніпро". У вантажну машину з фургонном ставили величезний пристрій, і так їздили в Карпати, на Полтавщину, на Буковину...

"От лише на Буковині було дві експедиції – і вже товстий збірник таких оригінальних пісень! Цю ж роботу отак би й продовжувати систематично – і по Полтавщині, і по Чернігівщині, і по всіх регіонах... Тоді там яке багатоголосся було – багатоще! А до того часу опубліковані записи були переважно одноголосні..."

З теплом і вдячністю говорить сьогодні Ященко про музикознавця Миколу Максимовича Гурдичука, який був його керівником в аспірантурі; про завідувачого відділом Валерія Даниловича Довженка – він, хоч і не був фольклористом, спрямовував роботу в належне річище: поруч із видаванням обов'язкових збірників штучного "радянського" фольклору, збирали й справжні пісні...

Від колег Леопольда Івановича довелося колись почути таку історію.

...Десять років виїздила з Києва експедиція, у складі якої був і Ященко. Експедиція та мала на меті насамперед збирання радянських пісень і частівок. Збирали їх по районних будинках культури та клубах, де були свої самодіяльні "творці". На записування справжніх пісень часу залишалося небагато: переїжджали з села в село щодня. І трудово дисципліна диктувала: ні кроку від гурту, всі їдуть і працюють разом.

Приїхали в село, записали там, що треба, туди-сюди – а Ященка немає! Де він? Знайти! Догнати!..

Знайшли. У перших сутінках надвечір'я гурт людей, що повернулися з важкої роботи, відпочивав душею у розлогіх піснях. А поміж ними – й він, щось швидко черкає у блокноті.

"Товаришу Ященко! Це грубе порушення дисципліни! Негаймо до машини – час їхати далі!"

Запахло смаленим... І озирнулося від гурту кілька чоловік, з-під брів глянули на столичних гостей: "Ідьте собі з Богом, не мішайте співати! А він – наш, він буде з нами..."

Повертався до Києва з оберемками справжніх пісень. Деякі з них нині звучать у "Гомоні"...

І було так не раз...

Чимало народних пісень потрапило до репертуару столичних та інших колективів із Ященкових експедицій. Шанувальники знаменитого хору імені Г.Верського добре пам'ятають такі перлини, як "Та й петрівня зозуленько", "Кругом Мариноньки", "Ой при лужку, при лужку", "Ой не пугай, пугаченьку", "Раз над'їхав козак з міста"... Черкаський народний хор виспівав "Ой я, молода, на базар ходила", "На городі буркун ягідок не родить"... Звучать по радіо у різному

виконанні пісні "Ішло дівча лучками", "Ой мала я у коморі просо", "Глибока кирниця", романс "Нічко цікава"... Деякі з них стали загальновідомими.

Ященко-фольклорист подавав – і виправдовував! – великі надії. Його кандидатська дисертація "Українське народне багатоголосся", надрукована у 1962 році, стала важливим посібником для музикознавців-фольклористів. Упорядкованим збірники "Українські народні романси" (1961) та "Буковинські народні пісні" (1963) досьогодні є вагомими й актуальними не лише для науковців, але й для широкого кола шанувальників народної пісні. Були вже видані біографічні розвідки про Порфирія Демущького та Григорія Верьовку, а остання його книжка, добряче порізана цензорами, вийшла вже у 1970 році – "Державна заслужена капела бандуристів УРСР".

Це все було тільки початком великої роботи з узагальнення побаченого і почутого по Україні про життя народної пісні, історію і розвиток народної пісенної традиції. І безмежно шкода, що репресії початку сімдесятих урвали цю унікальну наукову роботу. Вони ж – репресії – не дали змоги Ященкові закінчити легку й поетичну книжку для дітей, заплановану до видання у "Веселці"...

Про репресії, які впали на родину Ященків після того, як Леопольд Іванович, а разом з ним і його дружина, відомий етнограф Лідія Григорівна Орел, 16 квітня 1968 року підписали листа проти закритих судів над політ'язнями, писалося вже не раз. Були й обшуки, й арешти... У долі цієї родини, як у краплині води, відбилися сотні й тисячі тернистих доріг української інтелігенції; і тільки дивом, з Божої ласки їм вдалося уникнути таборів і заслання. Цю страшну і справді детективну сторінку їхнього життя, з якої, власне, й почалася історія "Гомону", гарно дослідив журналіст-гоміничанин Валерій ЯСИНОВСЬКИЙ (стаття "Дивак", журнал "Дніпро", 1991 р., №6).

Серед тих, хто позбувся роботи після підписання листа-протесту, був і Леопольд Іванович. І треба було шукати іншої, щоб забезпечувати свою численну родину – вже ж бо мали двох синів, а з ними мешкали й мати Лідія Григорівна, і його рідна тітка Галина...

Ходив по підробітках, часом під чужим прізвиськом; зрештою опинився в камері попереднього ув'язнення – "за тунеладство"... Там його знайшла дружина і домоглася побачення. "Ситуація була для мене, сказати б, доволі нестандартна, і роїлися в голові різні образи музичні. То я й спитав тоді у жінки: чи принесла мені нотного паперу?..."

Згодом Лідія Григорівна поскаржилася комусь із знайомих, і ця історія стала широко відомою. Її розповідали вже як анекдот: "Ну, ясна річ, переживав, – виправдовується сьогодні Леопольд Іванович, – і страшно було, але ж ті переживання треба було у щось втілити! У мене такий підхід до цього – утилітарний..."

Хтозна-чим би те закінчилося, але допомогли добрі люди – Георгій Майбо-

рода, який був на той час головою Спілки композиторів, Михайло Кречко... І домоглися, щоб колегу звільнили з-під арешту.

Але й поміж грозивими хмарами Ященкові знову засяяло сонце. На початку 1969 року знайий у Києві скульптор, художник і збирач народного мистецтва Іван Макарович ГОНЧАР підказав цікаве й нелегке завдання: спробувати відродити народні календарні звичаї на терені великого міста. Тож і відбулися тоді перші веснянки – 13 квітня, на Великдень...

І "загомоніли" Дніпрові схили: створений зусиллями репресованого композитора хор збирався на співи просто неба. Це були друзі, одностудійці, випадкові знайомі – просто собі кияни, різні за віком, професією, вподобаннями. Проте у ті часи їх об'єднувала не лише пісня – прийшовши на співи, кожен тим самим приміряв на себе небезпечний ярлик "націоналіста"...

Незважаючи на пильний нагляд спецслужб, хор, що прибрав назву "Гомін", співав майже виключно українські народні пісні, вперто обминаючи увагою "радянський фольклор" та пісні про партію, без яких не міг існувати жоден легальний співочий колектив.

То були часи брежневського застою, боротьба з інакодумцями набирала обертів. Співати в "Гомоні" стало небезпечно – за це звільняли з роботи, позбавляли можливості вчитися. Протистояння ставало тим гострішим, чим більше "Гомін" виходив на люди. Весняні хоровади за участю всіх охочих, незапланований пісенний супровід першотравневих демонстрацій, масові співи біля пам'ятника Шевченкові 22 травня, свято Купала і навіть щедркування біля міської новорічної ялинки супроводжувалися інцидентами з міліцією та переслідуваннями.

Непідвладний офіційним структурам "Гомін" проіснував лише до 1971 року, коли його ліквідували як націоналістичний, а його керівника остаточно позбавили права працювати за фахом, виключивши зі Спілки композиторів. Попереду в Ященка було тринадцять років поневір'янь по тимчасових підробітках, а народні звичаї та свята у столиці, як і раніше, замовчувалися та підмінювалися штучними сурогатами.

Здавалося б, усе скінчилося: винних покарано, пісенну стихію впокорено. Але "Гомін", хоч і затих, не пішов у небуття: як тільки повівало перебудовою, він знову відродився. І на чолі його знову стояв той дивний чоловік з незвичним ім'ям – Леопольд Ященко.

Спершу співали стихійно, на алеях Гідропарку, далі – у холодну пору року – в "червоному кутку" одного з ЖЕКів. А з 1985 року хор офіційно приписаний до Будинку культури Київметробуду; згодом колектив поновив свою назву "Гомін".

Закінчення на 12-й стор.

Юрій ШЕПЕТЮК та Ірина СОКОЛОВСЬКА вітають Леопольда ЯЩЕНКА від імені КУНу

ЦЕ – НАША ІСТОРІЯ

ЙОГО ДОЛЯ – ДОЛЯ УКРАЇНИ

19 травня ц.р. на площі Шашкевича у Львові, перед колишньою тюрмою на Лощького, відбулося скорботне віче, присвячене в'язням, знищеним чи репресованим у 1939-му і 1941–1946 роках минулого століття.

Віче проводив голова Секретаріату ЛОО КУН Ігор Данилиха і, як головний мотив між виступами, використовував безсмертні вірші Василя Стуса.

Запам'яталася промова голови Товариства політв'язнів та репресованих Петра Франка, який згадав першого в'язня-українця російської імперії – Петра Калнишевського. Саме у липні 1775 року нашу українську Запорізьку Січ оточило московське військо і зажадало козакам піддатися. Багато козаків хитрістю вирвалися із царського полону, але тих, хто залишився, в основному – старші козаки, забрано у полон. Усі скарби Січі, яку зруйнували щент, москалі забрали в Москву.

Найбільше постраждав Петро Калнишевський, якого без суду і слідства відправили в довгочасне заслання і ув'язнення. Кошового Калнишевського царські посіпаки вивезли на далеку Північ і там замурували в Соловецькому монастирі, залишаючи тільки мале віконце, через яке подавали йому хліб та воду. Останній кошовий отаман запорізьких козаків провів чверть століття в недовільних умовах, аж до 1801 року, де він добровільно залишився і після "помилування" його Олександром І. Помер 1803 року у віці 112 років. Його могила збереглася. Народився він 1691 року, помер 1803 р. Саме такі дати вказані на надмогильній плиті Петра Калнишевського, яка збереглася до наших днів.

Така ж доля спіткала багатьох видатних українців, яких було вислано на Соловки (в основному в 30-х роках минулого століття) та розстріляно.

Свого часу (50–60-ті роки) львівський художник Микола Волощук також був заарештований на 25 років, перебував на Далекій Півночі 17 виснажливих літ. Повернувся з

важкою ускладненою формою туберкульозу. Помер 1978 року.

Вся творчість М.Волощука була присвячена українській тематиці, українській історії. Серед багатьох полотен М.Волощука особливо виділяється живописний (поєсний) портрет Петра Калнишевського (олія, полотно, 1972–1974 рр.), про якого на вічі згадав Петро Франко. Художник пише Калнишевського саме за описом українського історика Аркаса: перестарілим, сліпим уже, в сивому ореолі волосся докруг голови, з довгою розвіяною бородою. Художник добре вивчив часи Запорозької Січі, одяг, зброю, характери. Адже й він мав безліч наукових праць, літературних творів – прози і поезії.

Як бачимо на картині, очі кошового Калнишевського невидючі, і він не бачить тих мізерних променів світла, що проникають крізь маленьке віконце кам'яного мішка на Соловках. Не розстається із своїм козацьким, хоч вже і вицвілим у кольорі від часу, жупаном. Обличчя, зображене художником, вольове, фігура говорить ще про силу і незламність почувань героїчного козацького ватажка. Твір цей високомистецький, увібрав у себе всю силу духу й незламності українського народу, у якому б скрутному становищі він не перебував.

Лідія САДОВА,
м. Львів

УКРАЇНСЬКІ ЛИЦАРІ

"СПІВАЙМО РАЗОМ!.."

Частина учасників хору "першого скликання" прийшли до відродженого "Гомону" й лишаються з ним досьогодні. Тих, хто разом з Ященком знову починав піднімати справу відродження народних звичаїв у Києві, об'єднувала могутня хвиля патріотичного піднесення, що охопила Україну наприкінці 80-х – на початку 90-х років. Першим у Києві хор заспівав "Ще не вмерла Україна", "Боже Великий, Єдиний", "Ой у лузі червона калина" та інші патріотичні пісні, що відіграли свою роль у становленні незалежності України.

Але основним завданням "Гомону" було і є збереження традицій масового співу, що губляться нині серед музико-технічних засобів. Наші співучі, обдаровані люди з творців пісенної та музичної культури перетворюються на її пасивних споживачів. Середовище "Гомону" – одна з форм протидії паралізуючому впливу мистецького сервісу; тому Леопольд Іванович постійно дбає про розширення співочого кола і щедро ділиться репертуаром з іншими колективами – пісні на те й пісні, щоб люди їх співали!

А репертуар у "Гомону" справді чималий – окрім загальновідомих, понад чотириста пісень з різних куточків України. Більшість їх записані керівником, деякі принесені до хору самими учасниками. "Гомін" виконує також пісні Л.Ященка та інших авторів, які розлітаються по світу і скрізь знаходять вдячного слухача. 1989 р. керівника "Гомону" поновлено у Спілці композиторів.

Бо чи ж дивно, що ця могутня пісенна стихія навіювала Ященку-композиторові самобутні, яскраві твори! Фортепіанні обробки народних пісень для солістів, які охоче виконували Діана Петриненко, Євгенія Мірошниченко, Вікторія Лук'янець... Хорові авторські пісні з неповторним народним колоритом. Колядки та шедрівки, що їх від 1960-х років переспівують київські колективи. Глибокі, настроєві романси... Шанувальники "Гомону" добре знають "Золотистий туман" і "Київське танго". Ще від початку 90-х поміж людьми широко розлетілася пісня "Збираймо воедино усю свою родину"... Останніми роками композитор частіше звертається до жанру хорової, масової пісні, до творів громадсько-патріотичного звучання.

Після проголошення Незалежності України "Гомін" співає і на багатолюдних майданах, і у військових частинах, і на великій сцені. Діяльність хору та його керівника завжди має відгук серед громадськості, тому й не могла лишитися непоміченою: Л.Ященко в 1993 році став Лауреатом Державної премії ім.Т.Шевченка.

2 червня 1997 року в Києві зареєстровано нове громадське об'єднання: Клуб шанувальників народної пісні "Гомін". У його складі під керівництвом Леопольда Івановича працюють: хор "Гомін", академічний ансамбль "Криниця" (при Будинку вчених), чоловічий гурт "Козаки" та гурт музик – родина Вербоцевських.

Закінчення. Початок на 11-й стор.

Окремою формою роботи є недільні співи з вільним відвідуванням, на яких всі охочі можуть поповнити свій репертуар легкими й доступними народними піснями, підучитися співати. Часто відвідувачі недільних співів згодом стають "гомінчанами"...

І від перших днів свого існування "Гомін" не вмівався в усталені межі поняття "хорового колективу". Тут не було стабільного складу учасників, ані затвердженого репертуару; тут не йшлося про дисципліну і примусове відвідування, сюди можна було вільно прийти – і вільно піти звідси.

Важко уявити, скільки людей пройшло "школу Ященка" – більше тисячі! І з безмежним терпінням і доброзичливістю Леопольд Іванович сьогодні, як і десять, і тридцять років тому, навчає людей співати, часом від самих азів – у дорослому віці; несе людям нові – незаслужено забуті – пісні. Вчить нас "тягнути", куди треба, тримати свій голос самостійно, слухати сусіда. Бо це ж дорогою будемо співати – там буде чути кожного...

Співочі гурти "за напрямками" – це ті гомінчани, які їдуть з репетиції. Хтось на Оболонь, хтось на Нивки, хтось – на Теремки. І де двоє чи троє зібралось, там і пісня серед нас... І люди – підходять, запитують, а потім приходять на репетиції й концерти.

Поміж гомінчанами часто можна почути: "Прийшла оце – і втомі як не було!" "Якби не співав, то досі б пропав!" "Сюди йдеш, як до церкви..." І для багатьох із нас, міських людей, саме Леопольд Іванович уособлює ту могутню пісенну стихію, яка тисячоліттями живила наш народ. І так ніби зовсім легко, за одним порухом його руки пісня оживає, огортає нас і підносить десь туди, у небо...

Таким "Гомін" був завжди – таким лишається й досі. Він є, на думку фахівців, "явищем", "середовищем", але не "колективом" у звичному розумінні цього слова – і насамперед тому, що метою його є передовсім підтримувати і зберігати у столиці традицію народного гуртового співу, яка сьогодні на очах занепадає. А сценічно-професійні тонкощі... Ну, що ж, – колективів, які співають для людей, у нас є багато. А "Гомін", який прагне співати разом з людьми – один? Чи, може, ні?..

Вперто й послідовно шукає сьогодні Ященко однодумців. Пісня на сцені ще житиме. А в побуті? Вдома? При застіллі? У гурті?.. Вона ж має творитися й жити саме тут – не біля нас, а поміж нами!..

У це вкладає Леопольд Іванович своє життя, на це працював і продовжує працювати, незважаючи на жодні обставини: Україна має зберегти свою пісню, має жити з нею – і продовжить Бог її вік.

І часто-густо на велелюдному майдані – під час мітингу чи опісля нього – сивий чоловік з сопліркою в руці, стоячи перед стіною барвисто вбраного "Гомону", нагадує нам усім – і голос його підсилюють мікрофони: "Співаймо разом!.."

Отож сьогодні – многії літа! Многії літа Подвижникові і Вчителю!

І... люди добрі! СПІВАЙМО РАЗОМ!

Катерина МІЩЕНКО

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

НЕПРАВИЛЬНО	ПРАВИЛЬНО	Губить свій зміст... Давайте назвемо ціни... Діяли на нерви...	Втрачає сенс... Назвімо ціни... Нервували, дратували...
Вибраний круг людей...	Вибране коло людей...	Завести годинник...	Накрутити годинник...
Редакційна летучка...	Редакційна летючка...	Запобігати втрат...	Запобігати втратам...
Масло рослинне...	Олія...	Захрапіти...	Захропоти, захропіти...
Молодожони...	Молодіята...	Окольным шляхом...	Манівцями (манівцем)...
Працював у поті обличчя...	Працював у поті чола...	По заказу...	На замовлення...
Оборотень...	Перевертень, вовулака...	Підготувала Марія ВОЛОЩАК	
Меморіальний пам'ятник...	Пам'ятник...	Практичні посібники Марії Волощак "Неправильно – правильно. Довідник з українського словживання", "Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів", "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв" можна замовити тел. 044-353-19-77, моб. 050-385-91-86, e-mail: voloschak@yandex.ua	
У кожній минулій передачі розповідали...	У кожній з попередніх передач розповідали...		
Недостойна поведінка...	Негідна поведінка...		
Пресловута справа...	Горезвісна (сумнозвісна) справа...		
Трудні обставини...	Важкі обставини...		
Уявимо місце...	Уразливе місце...		

<p>Видавець Конгрес українських Націоналістів</p> <p>Засновник та шеф-редактор Степан Браціонь</p> <p>Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.</p>	<p>Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net</p> <p>Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61</p>	<p>Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.</p> <p>Передплатний індекс: 09715 Банківські реквізити: СПД Браціонь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776</p>	<p>Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу українських Націоналістів.</p> <p>Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук" Замовлення № Наклад 14 000 прим. Ціна договірна</p>	<p>Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе. Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.</p>
---	--	--	--	--